

Günlerden Bir Gün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mayıs 2016

Önceleri arıyordum aradığının ne olduğunu bilmediğim bir ömrün güncesi iken her sayfaya dokunup da yakalayamazken ipin ucunu. İp tamamen koptu zamanla ve soldu yaprakları sayfaların. Ben de solmuştum aslında solduğuma kani bir ömrün niyazıyla ara vermişim pek çok şeye. Duraksadığım hangi dönemeçti de durgun bir nehirdi arzu ettiğim...

Biriken tümcelerdeki kaybolmuşluğumu fırsat bildi duygu simsarları ve durduk yerde nefret bürüdü gözlerini. Sanır mısın ki ben asla onlar gibi olmayacaktım? Denedim hem de defalarca ve solduğum bir gülün kırık dalında, yeşeren bir umuda rast geldim ansızın. Ya ebediyen solgun bir çiçeği milat bilecektim ya da sığınacaktım sadece sevginin kullanılan bir lisan olduğu Yaratıcı ve kulu arasında bitimsiz bir ahenkle süregelen.

Soluduğum hangi duygu olabilirdi rahmeti gölgeleyen?

Aşikâr olan tek şıkkı görmezden geldim öncesinde ve benzemeye çalıştım nefret püsküren buhranlarındaki en sefil tınıyı görmezden geldiğim ve çürümeye başladım ölüm öncesi. Kerelerce öldüm bir daha doğmamak üzere. En sefil rahimdi büzüldüğüm, bir kez daha uyanma ihtimalimin olmadığı. Ama... Hiçbir açıklaması yoktu inan ki: Ne zifiri karanlıktı büzülen izbelerde ne de kokan bir çürümüşlülle aslını inkâr eden bir faninin hicap yüklü bekleyişi, şeytanla olan randevusunu asla tehir etmeyen...

Gülen yüzlerdi tamah eden ve asılsız fısıltılardı kulaktan kulağa yayılan.

Demli bir haykırıştı bir o kadar hezeyan yüklü.

Ve en dokunaklı şarkı henüz söylenmemiş...

Kimdim? Ya, sen? Ve onlar ki asla karşılaşmadığım suretlerden yayılan nifak tohumları hayatla olan bağımı örselemekle mükellef.

Merak da etmiyordum asla ne de kabulleniyordum ama gönül gözümün naçar sessizliği ile zimmetliydim bir kez evrene ve hak eden bir süreç değildi asla riayet ettiğim.

Günlerden bir gün ıdı gökyüzü. Hem de karanlığın en delici acımasızlığı ile yürekleri soğutan bir kelamı kifayet bildikleri. Güneş bir kez doğardı oysa ve gün evrilirdi anbean. İkinci bir şansım olabilir miydi yoksa sonsuzluğa mı karışmalıydım ölümü yâd edip ve dokunurken Kara Melek usulca ve haince bir

ikrarı temsil eden orağında kurumuş kanın pıhtısında kaybolan ümitlerim kadar hezimet yüklü?

Anlardan ibarettim ve mazi iken tekelimde ve çok uzağındaydım gök kubbenin oysaki asılıydım ipin ucunda. Asılmıştım mademki ulaşılmazlığa, ulu orta boyun eğmek miydi payıma düşen? Suçumu adlandıramazken suçlu addedilen sadece doğurgan imgelerde hayat bulan duygularımdı. Hissetmekten hüküm giymiştim kısaca sevgiye ihanet eden o bulamacı silmek nihai vazifemdi.

Yalan torbam da yoktu ki, çıkarıp çıkarıp aykırı mizaçlarına teğet geçen bir pervasızlıkla iliştiyeyim her birine.

Sorumluydum ama öncelikle kendimden.

Sorunluydu yerküre ve sorumsuzluğun göreceli isyanında hayat bulan bir haykırış iken evrenin çağrısı.

Elimi çabuk tutmalıydım madem de neyin nesiydi bu tükeniş?

Asılsız kıyımlarda can veren masumiyet ne zamandan beri suç teşkil ediyordu da örselenmekti düşen payına?

Soruların devingenliğinde, hiçbir cevaba tekabül etmeyen anlamsızlık ne hidayetti ne de kabul görür bir açılım ve soluduğum sevgiyi asla çalmalarına izin vermeyecektim.

Günlerden bir gün düştü yolum sizin oralara ve çarpıldım bir akıma rast gelip, en münafık imgeyi görmezden gelip. Bu ben olamazdım: Ne tokalaşan kahaşahardı kabul gören ne de zehirli bir simge iken o asılsız sükûnetken büründüğüm oysaki bilinmezin göbeğinde çalan bir şarkıydı söylemekten kendimi alıkoyamadığım...

Bir ritim bozukluğu muydu yoksa kaybolan değerler ve gölgeli bir yalnızlık mıydı asla hoş görülmeven? Ve zikredilen onca yalan iken, imgelere rast gelmeyen, sağanaktaki rahmeti aşk bildim. Aşkı nakşettim günbegün. Çoğaldım bir yandan ve kayboldum yeniden bulmak adına kayıp yarımı. Bir boyunduruğu mademki reddediyordum, insanlığım asla sorgulanamazdı O'nun haricinde hele ki bana sunulan yaşamı iken sadece tevekkül bildiğim onca maruzatı gönülden kabullendiğim.

Bir menkıbede saklıydı aşkın şifresi. Bir kifayetsizlikti münafık gölgelerin çağrısı. Bir kayboluştu inancın sorgulandığı ve en vakur duyguuydu yalnızlık sadece O'nun himayesine girmişken. Mesuliyetim ne bir isyandı ne de serzeniş bir o kadar ölümün çağrısını kabullenmez iken münferit kaygılarını görmezden gelen kim varsa. Ve her kim ise, görmezden gelindiğim ya da diken addedilen aşkı yok sayan o ceberut sanrılardaki tahakkümü hak gören...